

Tiểu luận

NAN ĐỀ: CON GẶT THÌ ÍT

Thiên Hương

Đức Chúa Jesus đi khắp các thành, các làng, dạy dỗ trong các nhà hội, giảng Tin Lành nước Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật bệnh. ³⁶ Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương xót, vì họ cùng khốn, và tan lạc như chiên không có kẻ chăn. ³⁷ Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì thật trúng, song con gặt thì ít. ³⁸ Vậy, hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình. (Ma-thi-o 9:35-38)

Có lẽ điểm nổi bật nhất mà Mục sư Jimmy Bartz đưa ra trong bài thuyết trình tại buổi Hội Thảo tại Southwest Seminary là: Chúa Jesus không bảo các môn đồ xin Chúa cho mùa gặt được trúng, nhưng xin thêm thợ gặt. Chúng ta thường phạm sai lầm khi tập trung thời gian và năng lượng của mình vào việc tạo ra một vụ thu hoạch lớn hơn, vào việc tạo ra các kết quả có thể đo lường được mà chúng ta có thể chỉ ra làm bằng chứng cho sự thành công của mình. Có thể đó là một tòa nhà thờ trị giá hàng triệu đô la hoàn toàn mới, một chương trình đào tạo mới hoặc một chiến dịch tổ chức vô cùng chu đáo.

Đôi khi, chúng ta lạc lối và bắt đầu tin rằng việc tạo ra một vụ mùa bội thu là tùy thuộc vào chúng ta. Jimmy nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta thường xuyên tìm kiếm năng suất thành quả trong khi chúng ta nên tìm kiếm và mang về con người.

Bởi vì đây là nan đề. Mùa màng đã chín – Thiên Chúa đã cứu chuộc thế giới; trận chiến đã được chiến đấu; tình yêu đã chiến thắng rồi. Thành quả công việc của Đức Chúa Trời trên thế giới là của chúng ta để tận hưởng. Chúng ta đã có mọi thứ chúng ta cần, vì mọi món quà tốt lành và hoàn hảo đã được ban cho chúng ta bởi một Đức Chúa Trời đầy yêu thương và nhân từ. Hội Thánh biết sự thật may mắn này, nhưng rất nhiều người trên thế giới thì không – họ bị quấy rối và bất lực, như bầy chiên không có người chăn dắt. Vì vậy, những gì chúng ta cần làm là đưa những người này vào và mời họ trở thành một phần của mùa gặt với chúng ta, cùng nhau làm việc, ăn mừng và thưởng thức thành quả của công trình cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Dù chúng ta dành thời gian, tài năng và của cải của mình cho bất cứ điều gì, chúng ta nên tự hỏi mình – điều này có giúp đến việc mời nhiều thợ gặt hơn vào mùa gặt của Chúa không?

Mời những người khác cùng đi với chúng ta trên con đường môn đồ đầy rủi ro và bấp bênh là một điều đáng sợ. Nó cần rất nhiều can đảm. Nhưng, giống như Chúa Jesus, hãy để sự can đảm của chúng ta được thúc đẩy bởi lòng trắc ẩn của chúng ta, và chúng ta hãy vui vẻ đi vào thế giới, quy tụ ngày càng nhiều môn đệ hơn để cùng chia sẻ mùa gặt.

Chúng tôi đã xem xét những gì chúng tôi phải làm trong khi chờ đợi sự trở lại của Chúa Jesus. Trong khi chúng ta xem xét dụ ngôn mà Chúa Jesus kể về một nhà quý tộc đã để lại mười nén bạc cho các đầy tớ của mình trước khi đi phương xa để nhận vương quốc (Lu-ca 19:11-27). Nhiệm vụ mà nhà quý tộc đưa ra cho những người hầu của mình là câu chủ đề cho loạt bài này:

Lu-ca 19:12-13 “Vậy, Ngài phán rằng: Có một vị thế tử đi phương xa, đặng chịu phong chức làm vua rồi trở về; ¹³ bèn gọi mười người trong đám đầy tớ mình, giao cho mười nén bạc, và dạy rằng: Hãy dùng bạc này sanh lợi cho đến khi ta trở về.”

Chúng ta phải làm công việc của Chúa Jesus cho đến khi Ngài trở lại. Và đó là ngành kinh doanh gì? Chúng tôi đã xác định số bạc mà mỗi người chúng tôi, là tôi tớ của Chúa Jesus, đã được trao phó là Tin Mừng, là cuộc sống loan báo tin mừng của Chúa Jesus. Câu hỏi đặt ra là chúng ta sẽ là những người quản

lý tốt của Phúc âm và làm công việc kinh doanh của ông ấy, hay chúng ta sẽ giống như người đầy tớ độc ác và tìm cách giấu Phúc âm đi?

Sứ điệp và phân đoạn này giải quyết lý do tại sao chúng ta cần phải bận rộn làm công việc của Ngài với Phúc âm. Đó là một đoạn quen thuộc tôi đã giảng trước đây và sẽ giảng lại trong Ma-thi-ơ 9:35-38.

Khi tôi còn là phụ trách Trường Chủ nhật cho nhà thờ mà tôi thuộc về ở Maryland hơn 40 năm trước, tôi nhớ đã hỏi một ông, một Cơ-đốc nhân lớn tuổi và được cho là trưởng thành liệu ông ấy có thể dạy một lớp Trường Chủ nhật không. Tôi đã nhận được câu trả lời tiêu chuẩn "nhà thờ" mà tôi đã nghe đi nghe lại nhiều lần. "Anh T, hãy để tôi cầu nguyện về điều đó." Sau một tuần, tôi đến thăm người đàn ông lần thứ hai, và câu trả lời vẫn như vậy, "Tôi vẫn cần cầu nguyện về điều đó." Sau tuần thứ ba, tôi hỏi lại một lần nữa, và tôi nhận được câu trả lời không nằm ngoài dự đoán: "Tôi không chắc Chúa kêu gọi tôi dạy học, ngoài ra tôi không nghĩ mình có năng khiếu dạy học." Tôi phải thừa nhận rằng tôi đã thất vọng. Lúc đó tôi mới ngoài 30 và người đàn ông này đã theo đạo Thiên chúa lâu hơn gần gấp đôi so với thời gian tôi còn sống. Tác giả Hê-bơ-rơ có đôi điều muốn nói về điều đó. Khi quở trách những Cơ-đốc nhân trưởng thành hơn trong hội Thánh đầu tiên, ông nói;

Hê-bơ-rơ 5:12 "Đáng lẽ anh em đã làm thầy từ lâu rồi, nay còn cần người ta lấy những điều sơ học của lời Đức Chúa Trời mà dạy anh em; anh em cần ăn sữa thay vì đồ ăn đặc."

Tuy nhiên, một trong những niềm vui lớn nhất mà tôi từng có với tư cách là phụ trách Trường Chúa nhật là khoảng 25 năm trước tại một nhà thờ khác. Tôi thông báo rằng tôi đang tìm giáo viên cho một lớp học Kinh Thánh. Và ngay lập tức tôi có một người nháy lên và nói rằng họ là người đó. Tôi bị thu hút bởi điều này nên tôi hỏi: "Bạn không muốn cầu nguyện về điều này trước sao?" Và câu trả lời nhanh chóng là, "Không, tôi đã cầu nguyện về điều đó và thông báo của bạn là một câu trả lời cho lời cầu nguyện của tôi." Ô! tại sao tất cả các giáo viên của tôi không được như thế này!

Có nhu cầu môn đồ hóa Cơ-Đốc nhân, cũng có nhu cầu rất lớn để tiếp cận những người hư mất. Đây không chỉ là một công việc cho các chuyên gia được trả lương. Với hội Thánh ở Ê-phê-sô, Phao-lô giải thích công việc của chức vụ:

"Ấy chính Ngài đã cho người này làm sứ đồ, kẻ kia làm tiên tri, người khác làm thầy giảng Tin Lành, kẻ khác nữa làm mục sư và giáo sư, ¹² để các Thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức dịch và sự xây dựng thân thể Đấng Christ" (Ê-phê-sô 4:11-12).

Chúa Jesus không giao cho các mục sư và giáo sư công việc trang bị cho các tín hữu và thực hiện công việc mục vụ. Ngài đã giao cho các mục sư và giáo viên trang bị cho các Thánh đồ để họ, các Thánh đồ có thể thực hiện công việc mục vụ. Công việc mục vụ là chức năng của mọi thành viên trong hội Thánh. Nói xong tất cả những điều này, chúng ta bắt đầu hiểu những gì Chúa Jesus đang nói trong đoạn văn hôm nay. Chúa Jesus, là một con người, không thể tự mình làm tất cả công việc.

"Đức Chúa Jesus đi khắp các thành, các làng, dạy dỗ trong các nhà hội, giảng Tin Lành nước Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật bệnh" (Ma-thi-ơ 9:35).

Chúa Jesus bận rộn. Ngài đi từ đây đến đó, đây đó, khắp nơi, rao giảng, dạy dỗ và chữa bệnh.

Có một ranh giới mong manh giữa giảng dạy và rao giảng. Chúa Jesus đã làm cả hai. Chúa đang giảng dạy và rao giảng Phúc âm của vương quốc, mà trong Tân Ước còn được gọi là "Phúc âm của Chúa Jesus, Phúc âm của Đức Chúa Trời hay Tin Lành với trọng tâm là sự ăn năn, tha thứ và phục hoà với Đức Chúa Trời.

Chữa bệnh và thực hiện các phép lạ phụ thuộc vào việc giảng dạy và rao giảng. Chữa bệnh và phép lạ đã được thực hiện để xác thực thông điệp và xác định chính Ngài là đáng mang thông điệp đó.

“Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương xót, vì họ cùng khôn, và tan lạc như chiên không có kẻ chăn” (Ma-thi-ơ 9:36).

Nhưng Chúa Jesus thấy đám đông thì chạnh lòng thương. Từ lòng trắc ẩn trong tiếng Hy-lạp có nghĩa nhiều hơn là chỉ thương hại. Chúa Jesus xúc động, ngài cảm thấy điều đó trong ruột gan mình. Trong tiếng Hy-lạp, từ này có nghĩa là được xúc động sâu sắc trong lòng của Chúa, phần bên trong nhất của Chúa. Tại sao Chúa Jesus cảm động như vậy? Bởi vì câu Kinh văn nói rằng họ mệt mỏi, các bản dịch khác nói rằng họ đau khổ và bị quấy rối. Họ đã rất bối rối. Và họ cũng bị phân tán, chán nản và kiệt sức. Đó không phải là giống rất nhiều tình trạng của nhân loại ngày hôm nay hay sao? Thế giới đánh bại họ. Không có nơi nào để ẩn náu. Họ như bầy chiên không người chăn dắt.

Những con chiên không có người chăn, không có khả năng tự vệ. Không ai dẫn họ đến nơi an toàn, không ai chăm sóc, dinh dưỡng. Đây là Chúa Jesus, trong Giảng 10, Chúa Jesus mô tả chính Ngài là Người Chăn Hiên Lành. Chúng ta cần tìm hiểu Mục Tử Nhân Lành làm gì?

“Đức Giê-hô-va là Đấng chăn giữ tôi: tôi sẽ chẳng thiếu thốn gì. ² Ngài khiến tôi an nghỉ nơi đồng cỏ xanh tươi, Dẫn tôi đến mé nước bình tịnh. ³ Ngài bỏ lại linh hồn tôi, Dẫn tôi vào các lối công bình, vì có danh Ngài” (Thi-thiên 23:1-3).

Nhiều người biết câu Thi-thiên này, nhưng ít người thực sự biết Đấng chăn chiên của câu Kinh văn này.

Một phần của vấn đề là chiên là loài động vật không biết nói. Chiên chỉ đơn giản là cúi đầu và đi theo con chiên phía trước. Nhiều người đã và sẽ chạy theo những kẻ chăn dắt giả dối hoặc theo phong trào mới nhất, hoặc theo lối suy nghĩ của nền văn hóa hiện tại. Quần chúng theo bất cứ điều gì phổ biến, nhiều người tự hủy hoại chính họ.

Ralph Waldo Emerson đã đúng khi nói, "Mọi người đang sống cuộc đời tuyệt vọng thầm lặng." Họ tuyệt vọng vì ý nghĩa và mục đích của cuộc sống, quần trí trước những lời dối trá của thế giới và hướng đến sự hủy diệt. Họ đang đi trên con đường mà Chúa Jesus gọi là “con đường thên thang” dẫn đến sự chết.

Chúng ta có chạnh lòng thương, có đau đớn tận đáy lòng trước sự hư mất trên thế gian như Chúa Jesus đã làm không? Chúng ta có nhìn thế giới như Chúa Jesus nhìn thế giới không? Nhưng chữ chìa khóa trong Ma-thi-ơ 9:36 là “đông đảo.” Chúa Jesus nhìn thấy đám đông. Chúa Jesus, trong hình dạng con người của Ngài, có rất nhiều điều Ngài có thể làm.

Vào thời Chúa Jesus, tổng dân số thế giới có khoảng 150 triệu người. Ngày nay có 8 tỷ người, gấp gần 55 lần dân số. Dân số Hoa-kỳ gấp đôi dân số thế giới vào thời Chúa Jesus, gần 330 triệu người. Ai sẽ đạt được tất cả? Điều này tạo tiền đề cho những gì Chúa Jesus nói tiếp theo.

“Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì thật trũng, song con gặt thì ít” (Ma-thi-ơ 9:37).

So sánh dân số với cánh đồng ngũ cốc, có quá nhiều việc phải làm và quá ít người để làm. Nếu không có thợ gặt hoặc không đủ thợ gặt, lúa mì sẽ bị bỏ đi và không ai thu vào. Nhưng Đức Chúa Trời đã giao phó sứ điệp Phúc âm của Ngài cho chúng ta là những người yêu mến Ngài.

Một số người nhìn vào sự đa dạng và dân số của thế giới giống như những người Pha-ri-si. Những người này đã xem mọi người, những người bình thường không phải họ và những người trong đám đông chật chội của họ, như trâu, để đốt đi. Người Pha-ri-si kiêu ngạo tìm cách tiêu diệt những kẻ tội lỗi. Chúa Jesus trong tình yêu của Ngài, đã chết để cứu rỗi tội nhân. Những người khác giống như Chúa Jesus, xem những người trên thế giới xung quanh họ như hạt lúa để thu hoạch và cứu rỗi.

Chúa Jesus cũng đưa ra nhận xét tương tự khi nói với các môn đồ sau khi Ngài gặp người phụ nữ bên giếng khi đi ngang qua xứ Sa-ma-ri.

"Các ngươi há chẳng nói rằng còn bốn tháng nữa thì tới mùa gặt sao? Song ta nói với các ngươi: Hãy nhướng mắt lên và xem đồng ruộng, đã vàng sẵn cho mùa gặt" (Giăng 4:35).

Chúng ta phải nhận ra ý nghĩa của những gì Chúa Jesus đang nói ở đây. Khung thời gian mà Chúa Jesus nói đến là sau khi những cánh đồng lúa mì được gieo và bây giờ chúng đã xanh tươi. Chúa kể về một câu ngạn ngữ, một câu nói thông dụng thời đó, bốn tháng nữa mới đến mùa gặt. Nhưng Chúa Jesus chống lại điều đó bằng cách nói rằng bây giờ là mùa gặt.

Một người nông dân sẽ biết rằng khi những cánh đồng lúa mì chuyển sang màu vàng, đó là thời điểm thu hoạch. Khi những cánh đồng lúa mì chuyển sang màu vàng trắng, hạt đã sẵn sàng rơi xuống đất và hư đi. Thời gian thu hoạch đã gần hết. Chúa Jesus nói rõ ràng là thời điểm NGAY BÂY GIỜ! Và nó đang sắp muộn rồi! Nếu con gặt không ra ngoài và thu hoạch ngay bây giờ thì ngũ cốc sẽ bị mất.

Nhưng giống như câu chuyện về 10 đồng *Minas*, nhiều người giống như tên đầy tớ biếng nhác, xấu xa và bằng lòng ngồi nói rằng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, tôi đã làm phần việc của mình, đến lượt người khác. Người khác cần phải đi. Và trong khi chờ đợi mùa màng sẽ bị lãng phí

Đồng tiền Minas?

“Vây, hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình” (Ma-thi-ơ 9:38).

Đây là lời cầu xin phải rất cẩn thận. Cầu nguyện để xin có nhiều con gặt chứ không phải là cầu xin để có nhiều người cầu nguyện. Hãy lưu ý rằng với những người mà Chúa Jesus đang nói chuyện, với những người mà Ngài kêu gọi cầu nguyện, họ chính là những người mà Ngài sai đi trong Chương 10 tiếp theo. Trong câu tiếp theo đoạn văn này, Chúa Jesus sai nhóm mười hai người này đi. Trong Lu-ca 10:2, Chúa Jesus cũng nói y như vậy và sau đó Ngài sai 70 người đi. Những người cầu nguyện trước hết là những con gặt, những người ra đi ngoài cánh đồng và gặt hái mùa

Nếu chúng ta thấy cần và cầu xin Chúa của mùa gặt, là Chúa Jesus, sai thợ gặt ra ngoài, thì chúng ta phải xỏ giày lao động vào và sẵn sàng ra đi.

Để gặt hái mùa màng, chúng ta phải đi đến nơi có mùa gặt. Đi đâu? Thu hoạch ở đâu? Đó là những người hàng xóm của chúng ta, tại các trường học của chúng ta, từ nơi kinh doanh của chúng ta, cho đến tận cùng trái đất.

Chúa Jesus chỉ cho chúng ta cầu nguyện như một điều gì có hiệu quả – Nhưng chỉ cầu nguyện thôi thì không thể thay thế cho lao động – nhưng lao động không thể hoàn thành nếu không có cầu nguyện.

Nhưng nhiều người thậm chí không bận tâm đến việc mời mọi người đến nhà thờ. Tuy nhiên, Ê-sai, khi nghe tiếng gọi từ Đức Chúa Trời:

“Đoạn, tôi nghe tiếng Chúa phán rằng: Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho chúng ta? Tôi thưa rằng: Có tôi đây; xin hãy sai tôi” (Ê-sai 6:8).

Ê-sai nói “xin gọi tôi đi.” Đó sẽ là điều mà chúng ta sẽ cầu nguyện? Hay lời cầu nguyện của chúng ta sẽ là: “Hãy sai người khác đi đến đó.” Chúng tôi nhìn xung quanh, nếu bạn thấy có nhu cầu và bạn nói “ai đó nên làm gì đó.” Đoán xem? Bạn có lẽ là ai đó.

Chúng ta phải cầu nguyện rằng Chúa tể của Mùa gặt “gửi đi” những người lao động, làm việc. Đó là một từ thú vị khác trong tiếng Hy-lạp: "ekballo" Được dịch trực tiếp, nó có nghĩa là trục ra, đẩy ra, xô ra. Chúng tôi bị cuốn vào vùng sống thoải mái của mình, đến nỗi chúng tôi cần phải có một cú hích mạnh để đẩy chúng ta thoát ra. Khi ra khỏi vùng an toàn của mình, chúng ta nhanh chóng học cách tin cậy Chúa để được hướng dẫn, được sức mạnh và quyền năng. Chúng ta phải đi ra ngoài vì mùa gặt, (và đó không phải là mùa gặt của chúng ta, mà là mùa gặt của Ngài) ở ngoài đó chứ không phải ở đây. Mệnh lệnh là phải đi, không được ngồi chờ mùa gặt đến.

Nhưng, bạn nói, đã có rất nhiều người làm. Vụ thu hoạch rất lớn. Nhu cầu quá lớn. Tôi có thể làm gì?

Tôi nhớ câu chuyện về một ông già, đi dạo trên bãi biển lúc bình minh, ông để ý thấy một thanh niên đi trước nhặt những con sao biển và ném chúng xuống biển. Bất kịp thanh niên, ông ta hỏi anh thanh niên đang làm gì. Câu trả lời là sao biển mắc cạn sẽ chết nếu bị phơi nắng buổi sáng. "Nhưng bãi biển kéo dài hàng dặm, và có hàng triệu con sao biển," ông già nói lớn: "Nỗ lực của bạn có thể tạo ra sự khác biệt như thế nào?" Chàng trai nhìn con sao biển trên tay rồi ném nó vào làn sóng an toàn ngoài khơi. "Nó tạo ra sự khác biệt cho con sao biển này," anh nói.

Có phải bạn đang làm công việc của Chúa Jesus trong khi chúng ta đang chờ đợi sự trở lại của Ngài. Bạn đang tạo ra sự khác biệt, ngay cả chỉ với một người được cứu?

Bạn có thấy cần thiết không? Bạn có nghe thấy tiếng gọi không? Hay chúng ta vùi đầu vào cát và nói rằng tiếng gọi này là dành cho người khác. Điều chúng ta phải nhớ, vào Ngày Vua trở lại, tất cả chúng ta phải khai trình mọi việc mình đã làm khi còn trong xác thịt, dù tốt hay xấu (2 Cô-rinh-tô 5:10). Chúng ta sẽ báo cáo điều gì với Chúa Jesus khi gặp Ngài?

